130... 20... 2011

(Daniela Caraman Fotea, 20 septembrie 2011)

Sunt reperele Festivalului: aniversarea nașterii lui George Enescu, numărul ediției, anul de grație al maratonului artistic desfășurat sub baghete cu notorietate: omniprezentul (pe mapamond) IOAN HOLENDER și MIHAI CONSTANTINESCU – personalitate în care se regăsesc armonizate, eficiența manageriatului, diplomația și flerul în relaționările cu artiștii și impresarii meridianelor. O afirmă – repetat, însuși Ioan Holender dar și pleiada invitaților scenei (foarte vocal, Florian Popa – Muzica Nova, în interviu radio). Reverență adâncă lui Andrei Pleșu pentru ideea neașteptată, profund emoționantă de a reaminti chiar în cuvântul oficial de deschidere, meritele lui Ludovic Spiess – Director al ediției 1991.

Seria Mari orchestre ale lumii a adus la București și ROYAL LIVERPOOL PHILHARMONIC ORCHESTRA (17 - 18 septembrie). Sunt șapte ani de când VASILY PETRENKO este dirijorul principal al formației (cu contract până în 2015). Împreună au investigat – firesc, marele repertoriu muzical rus, reiterat și la București: **Prokofiev, Stravinski, Rahmaninov**. Tribut lui **Enescu** – Suita nr.2 în Do major op.20. Concertul pentru vioară și orchestră de **William Walton** a consemnat colaborarea cu artista americană de origină japoneză MIDORI, afirmată de la 11 ani sub bagheta lui Zubin Mehta. La 6, cânta capriciile de Paganini! Apetența către excese tehnice nu o caracterizează, dar se complace în context atunci când este cazul. Lucrarea lui Walton perpetuează tradiția romantică bogat agrementată cu lirism; Midori respectă caracterul lucrării, registrele ei dramatice, chiar patetice. Arcușul are glas articulat pe corzi, sunetul este rotund, mângâietor (solista cântă pe instrument Guarnieri, 1734), limbajul este asimilat instantaneu de audiența care o răsplătea entuziast.

Pianistul ALEXEI VOLODIN – 34 de ani, solist în concertul de Prokofiev, este un favorit al presei internaționale din Statele Unite, Germania, Marea Britanie, Franța, Italia ș.a. care i-a apreciat nu o dată tehnica, frumusețea sunetului, versatilitatea repertoriului. A confirmat și la București. În interpretarea lui Volodin muzica pare simplă, naturală; solistul are îndrăzneli în execuție. Colaborarea cu dirijorul Petrenco (ambii formați la Sankt Petersburg), a marcat gândirea similară față de un repertoriu asimilat „genetic”. Cerebralitatea britanică (orchestra din Liverpool) suportă monumentalele construcții de repertoriu și realizează sub conducerea dirijorului ei versiuni în consonanță cu spiritualitatea rusă. Are o virtuozitate determinând valori egale între instrumente (partide), omogenitate de bloc, primind expansiunile temperamentale ale lui Petrenko. Interpretarea Suitei enesciene s-a situat în limitele omagierii respectuoase.